

T
ut utq. fararum

ut Ara cond. J. Potkellensis

Þrjátígi og átta

Sugvefju Sálmar

útaf

Stúrms Sugvefna

Þja Parti.

utgefna af

LANDSBÓKASAFN

Sira S. B. Sivertsen,

Prestur á utspátum.

Jón Thorkelsson

reklama.

Kaupmannahöfn.

Prentaður í S. L. Møllers prentsmidju.

1838.

67530

Til Lesarans.

Presturinn Sira S. B. Sivertsen á Utstálum hafði nokkru sínum mælt til, að eg sendi Sálma útaf Stúrmó hugvekna Þja parti, undan hvorju eg færðist vegna míns vanmáttar og óhentugu fringumstæða; en þegar eg yfirvegadi þetta efni betur, fanst mér ekki þar annað undirfalið en Prestsins hreinskiliu góðvild til mín; minnst líka Postulans áminningar: að sérhver ætti að þjóna með þeirri gjöf, sem óblást hefði, og á straff hans, er gróf sitt pund í jörðu. Bráðum fór eg að sýna viljann, og með skjálfaudi hug og hendi að byrja þetta vandaverk, framhalda því og leida til lykta á næstlidnum vetri, hvartil eg brúkadi flesta helgidaga vetrarins, því svo fáar sem aungvar fristundir hafði eg aðrar til þessa. Nærgætnir og velþenkjandi menn munu því ekki undrast

vör, þó mörg kynnu vera smíðalyttin, þar eg sem fátakur fjölskyldumadur þessi orðid að gjöra þetta verk einsoð á hlaupum. Þofundinnihald þværrar hugvefju mun finnast í sérþværrjum Sálmi, ef glogggt er aðgáð. Um orðfæri, líðugleika og efniðsins níðurroðun tala eg eðki, þvi Sálmarir koma til þværa, einsoð og þeir eru flæðdir. Múðmjútleða legg eg þá til fóta þeirra upplýftu, þreinskilnu og nærgættu mannvina, þværra umbótar eg í undirgæfni óska mér á þessu mínu ófullkomna verki. Nafn mítt, sem eðki er víðfrægt, er eðki heldur þess verðugt, að það auglýst þér; verk þetta verður híð sama eins fyrir það.

Lofins er það mín hjartanleg óst; að allir þessara Sálma lesendur og þeyrendur mættu þaraf uppskera sannar sálar þeillir, þér og síðar; þværtíl Guð vírdist að leggja sína náð og þlessunt.

Stírfað þann 20 Áugusti 1837.

Þofundurinn.

1. Sálmur.

Lag. Gæðskurikasti Gæðari minn.

Ullir skyldugir erum vér Dffrid vors munns og hjarta þér, Góði faðir! að færa, Fyrir skyns saman anda í Einum hentugum bústað, því Eylif er ást þin skæra; Tópt, sför, Þond sför, Snatta mergd og hvað sem gérðir, hrærifst, andar, Hróður þinn, Herra! helgan vandar.

Skyldum vér eðli skýlaust þá, Skynsemi gæddir, þrifad fá Nátt Guds, viðdóm og mildi, Þar þann oss gaf að þeifja sig, Þarmed sin bodin elstulig, og Soninn senda vilði; D nád, Oss tjád, Undraverk og ástarmerkfi! ó að væri Gæðsla þin mikflud, Gud! sem bæri.

Þú fyllir vorar þarfir brádt, Þú blesðar líf og andardrátt Þrotligra barna þinna, Agar og leidir þau til þin, Þeim fyrirgéfur afbrot sin, Ef syndir yfirvinna; Kraptinn Þá þinn Géfur bæði og góð heilkræði gott að stunda, Leidir þau síðan til sælu funda.

Því framar sem ofþ fegri þíu Þíu fofur-
náb, þvor aldreí ðvín, Þeít þá ofþ verþuglega,
Sem ástrífl þorn að eíffum þíu, Þg þoð þín væíff-
um fofurííu, Þetum ráðvenðnis vega, Unþ vör
Allir Þrís þínn væðna þátt á þæðum, þreíffir,
gláðir. Þíeíffað fé nafn þítt, þeíffí Þaðir!

2. Sálmur.

Lag. Heíðrum vör Guð af hug og íál.

Þf fanuleífl þann eí vííffum vör, Þð vör
flapari og fadír er Sá míflí Guð, ofþ muuði
þá, Þorgní, þegum og kvofðum á, Kvoíðvæuleg
íþnáfí þvorín vor, Kveínandi gengjum íérþvört
ípor, Þ raunum þreíffí þref og þor.

Þíffín værí þá eíatómt líf, Þvííffá ðvímum
um þetra líf, Þauðaus kvíði ofþ þíáði þáugt,
Þennan þræðumíff vör íímapíuníff; Þu þoð fé
Guði óðauðlíu, Þð þann ofþ gaf að þeíffá ííu;
Þú gæðíffá Þrotíffins gíeður míu.

Þó raunír þeríí manuí mótt, Þíegn þeírra
íþr íú þarmabótt: Þ ííugga Guðs og íííóííð vör,
Þííóíítt megu ííþá ókvíðnír; Þann að ííríðs íof-
um gíeði glans Þéíffur ofþ, vega Þaufnarans;
Þvííffuð ííanda þeítord þann.

Þráttur, gæðíffá og maíff þann er, Þeírí enn
ííþnjab íáum vör; Þróttí þonum eí megná þar

Maft eða hreðir veralbar; Hann ógudlegum hegna
fann, Hann þlefsar, gleður bygðugan, Huggar
grættan og góðan mann.

D, Drottinn! þú vort einfatraust, E vér
biðjum þig hræsnislaust: Auk vora trú, þin elska
sé I vorum hjortum brénnandi; Einkum sannfæri
Audi þinn Dfs á lífs kvöldi, Herra minn! Eð
born þin séum utvalin.

3. Sálmur.

Lag. Góði Jesú! lát mig læra.

Lærum Jesú dygdabæmi, Dyrkum hann sem
verdugt er, Hans mannelsta og högværd sæmi
Svorn sem kristid nafnid ber, Eitilati heilagt
hans Helgi og þrýði breittu manns; Eins og
brædur allir verum, Zmind Kristi vér þá verum.

A anumum sýndi elsturikur Almættisins verkin
fór, Gladdi hrelda, Gudi líkur, Græddi, faddi
þar hann fór, Blíður og tryggur vinum var,
Bondra meingjörd högvær var; Beiddi góðs
þinn guddómlegi Grímurri þjóð á banabegi.

Hegðan, kénning, frofs og dandi Kristis
einfærust mískun var, Beiskum manni, sínum
saudi, sýndi og kénndi dygdirnar; Elskum, þrífum,
heidrum hann, Huggum, styrkjum náúngann,

Fetum Jesú fullkomlega Fótspor, það er líffins vegur.

Þitt mannelstu dæmið býra, Drottinn Jesú! gef að sé Uaun vor, Þin högværd býra Sjá oss þúi lifandi; Send oss krapta, svo að þér Sameinadir mættum vér Þina lífing bera blida, Bædi þér og eintum síðar.

4. Sálmur.

Lag. Þú ert réttvísi, alvaldi Gud!

Réttvísi Gud! þitt ráð gjörvalt Reynist vor heillin mefsta, Svad sem þú gjörir gott er allt, Gjarnan vilt oss þið besta; Þin hulda stjörn svo þagar til, Hér meðan skeiðir þreytum, Ald betur breittum, Sem fadir börn af ástar il Ugar, svo þin vér leitum.

Nær þessa játuung veifir vér Virðum og samanberum Þið það, hvad reynnumst þollansir Þegar að hirtir erum; Blygdun og ángur ber oss þá, En brádt, ef þraut er fjærri, Þyrdin léttþærri, Játum vér góða Guds forsjá, Er græði meir enn særi.

Hasir þú maður eitfsinn átt Þrudgt í lífsins stríði, Og Guds þins esad mildi og mátt Enn meðfennadir um síðir; Nær þrautin þvarf, Þa þetta var, Þins foburs armur sterki, Sem

var í verki, Særi þig aptur sorgirnar, Sjá þar hans elskumerki.

Hvort sem oss mæta heimi í Harms eda gleði dagar, Er oss af Drottni afmælt því, Einn sér hann best hvað þagar; Auk hjá oss þetta trúartraust, Til þin, vor Fadir blíði! Svo vér um síðir Heiðrum þitt nafn með helgri raust Í himins dýrd og þýði.

5. Sálmur.

Þag. Eftir ástir Fadir.

Euginn maður, sem eigi Eptir Guds forsjá neitar því: Ad hann á hvorjum degi Herrans ástmerki finni ný, A sér um æfi lánga Dg odrum fram í deyd, Hvort sem þeir heldur ganga Harms edur gleði-leid, Hann féð í fæðingunni Sem fadir ad oss gætt, Síðan af gæðstu sinni Svál- ad, mett, annast, flædt.

Fyrst hann svo fædurlega; Fyr enn vér beiddum, gætti vor; Eins mun oss annast, þegar Arin sfolga og lífsins spor; Ef einöög born hann biðjum, Brant þæðum fvidalaust, Eptir hans bodi iðjum Dg á hann setjum traust; Regnar ei mig ad safi Meingjörd né þættan verst, Fyrst Gud minn vordur vakir, Sem vill mér allra best.

Gud minn og Fadir góður! Sem gladdir, fuddir veifann mig, Frá lífi minnar móður Minn Gud þú varst, eg tilbið þig; Gef mér af gæðflu þinni Ad gæta hlýdnast þér, Leid mig í sérhvort sinni, Svosem best hentar mér; Blessa ofs born þin, Fadir! Þú ofs á hinnum stad, Beit ad þig gófgum gladir, Gud Drottinn! verði það!

6. Sálmur.

Tag. Fadir vor! sem á hinnum ert.

Því lengur sem ad lífum hér, Þærum betur ad þedja vér Þróttleysi vort og veifan dug, En vor Guds náðin almáttug Viljann styrkir og veifleif manns, Begur og mælit fjörin hans.

Vinsælðir, manuvit, metord, fé, Meinum vér stöðugt indæli; En brádt nær þetta bregðst og flýr, En baki vid ofs heimur sahr, Sjáum vér fyrst, hvad afl vort er Dnóg ad fá það girntumst vér.

Dreystum því ei á tignarnafn, Dreygd manna, vit né aurasafrn, Helður Drottni, sem hjálpa kann Svörjum, sem vonar uppá hann; Sú von táldregur aldrei ofs, En upphesur vort luduhnos.

Gud og Skapari mildur minn! Máttinn

gæðstu og viðbóm þinn Vil eg þrifa sem verðugt er, Vera hugróf, en treysta þér; Því fremur krapt þinn sem eg sé, Og svo mitt stóra vanmegni.

Hvilika gleði, heill og ró Hérar mín sálin finnur, Þó Luðan breittist um líssins stig; Þæra mun eg að dýrka þig, Bæði í með- og móð-læti, Minn Gud og styrkur lof sé þér!

7. Sálmur.

Lag. Minn Jesú bygðabarnið þitt.

Þor stýlda morg og mikil er, Meðan í heimi dveljum, enn Það sjáum best, nær þeinkjum vér Um það: að erum krifnir menn.

Fyrst sjálfur Kristur sæmdi ofs Sinu nafni, vér eigum þá Ald. feta gégnum gleði og kross, Ef Guds Son vill, en hlýðnir stá.

Þegar aðgættum hvorsu hann Heidri er frýndur, tilbedinn, Og sérhvort nafn sem nefnast kann, Nefnir hann Gud og Konung sinn.

Þá eigum vér með ljúfri list, Þó luðan ýmist bilti sér, Með hlýðni og trú að heidra Krist, Honum þjóva, sem verðugt er

Þú krifni maður! hugleid hvað Heiti stóru þú þrýddur ert, Sem þig skuldbindur einkum að Eptirfylgjari Jesú fært.

Jesús leidd fyrir þig, svo þú Þénari gætir
orðid hans, Ef holdsins vilð afneitar nú, Ráð
er þér við og sigurfrans.

Elsta þinn Jesú æfilángt, Af hans fyrir græddi
meinin þin, Gæt þinnar skyldu, gjör ei rángt,
Gleggvast það ástarmerki þín.

Elsta nálingann áttu þinn, Í orði og verki
ræf þá ment, Sérstu Guðs barn og sann kristinn,
Svo hefir Jesús breitt og kénnt.

Lofti þig syndin sér í vil, Sinná máttu ei
henni þar, Ef þú ert kristinn, Þeinktu til Þins
Guðs allshadarnálægðar.

Syndinni fylgir þegning þord, Hjartans
fridur og umbun dygd; Vind ei þánkann við
þessa forð, Þreyttu skeiðid að himnabygd.

Lofsins þá dauðans dymma nótt Dregur
sig yfir hófud þér, Sál þinni gefur þrek og þrótt
Þinn Guð, ef þóð hans varðveitir.

Svo munt þú gegnum dauðans dal Þarf-
lega gánga, Lífsid sjá, Leiddur Krists hond í
sælusal, Sigri þrófsandi verður þá.

8. Sálmur.

Lag. Sæli eru þeir allir nú.

D, hvorsu maður sæll er sá, Sem Drottins
vegum gengur á, Og öðrum veginn vísar; Í

hvorju standi einn sem er, Med orði og dæmi
bræðrum vör Eignum sem ljós að lýsa; Í athöfn
vorri og umfangni útbreidum dygd, vort þrós
það sé; En vini og vandamenni Í voru þúfi
allrafyrst Eblum til góðs, að heidri skrif Med
rétttri ráðveidninni.

Nærst elstu Guds, vor athöfn sé Úbreim
medbræðra færlæfi, Sem blómgi vora breitni;
Byrjum fyrst vora betrun, svo Bletti náungans
megum þvo, Med vægri vidurleitai; Begbeinum
þeim sem viltur fer, Þinnum það gott, er orkum
þér, Svo dygdaljóð vort ljómi, Því reifning
standa eigum af Utvældu þundi, sem ois gaf
Drottinn réttvís i dómi.

Vér ois einsetja viljum þá Vegi dygdanna
ganga á, Og svo sem Guds börn breita, Hjá
ógudligum einsoð þeim, Sem ei vanbrúka þenna
heim, Allra heill eptir leira; Heilagi Gud! ois
forda frá Fals-rád og þacirli odrum tjá; Gef
að vér flodugt gétum Elstad þig rétt og alla
menn, Ois mun þá fylgja blefsunin, Nær Jesú
fótstígg fetum.

Þinn þin Fodurs, ó, Jesú! Í öllu góðu
styrk oss nú, Þor mikli mannelstari! Sem erf-
idadir þreyttan þig, Svo þinir brædur lífsins
stígg þyndu og gætu farid; Gef að líkjumst i
þessu þér, Það stundum einsoð megunum vér,

Sem tilbýr sæld margfalda Þorum sálum, en gledur gæð Gæðum himins og forsmæð með Eptirkomandi alda.

9. Sálmur.

Lag. Þér himnar! hefjð dýrd.

Himnarnir, lopt, haf, lád, Þýsa Guds miklu náð; Eins vér í allan máta Elsku hans megum játa; Föld vor er full af gæðum, Framstreymandi af hæðum.

Þoptid sem ondum af, Eldur sá varmann gaf, Þýsandi ljós er gledur, Þús fæða svolun meður, Allt það Guds elsku lýsir; Þud vor og raust hann þrifi.

Fogur grund, fuglalón Fogund lér heyrn og fjón, Þlmsæt blóm endurnæra Dfs og lystisemd færa; Föld, verndud fridar flídi, Full er af Drottins mildi.

Þtalsfeld er þin náð, O, Gud! vort hjálpar ráð, Þana ei grundad gétum, Þnægð þennar lítils metum; Gud allrar gæðsku ætíð Þéf kvitt vort þþaðlætíð.

Þf hjarta viljum vér Þerduga lofgjörd þér Þyrir náð þina færa, Þúsir iðsa og læra, Framferdi vort að vanda, Þeit of, Gud! styrk þins Þuda!

Ofs þrýtur ordagnótt, Dröku og sálar þrótt,
 Ad dádft ad Drottins mildi Dagligri, eins og
 skyldi, Sem gædftu geifla fína Gégnum allt
 lætur fína.

Af Iopti, ládi og fjb, Rifnarhond Guds til-
 bjó Dtal andlegd og þrýdi, Einsog best hentar
 lýdi; Hans náð er fcrhvort fínui Sameinud
 forffóninni.

D Fadir áfíkæri! Þin orlát gædfta fé
 Upphvotning ofs til handa, Aft og Iotning þér
 vanda; Uppsprettan allra gæda! Allt ftal þér
 lofgjerd ræða

Allt hvad fem hrærir fig, Og herfir uppá
 fig, A hædum, hafí, landi, Háan loffaung þér
 vandi; Þor Gud! þin velgjerd blída Þidsfrægíft
 þér og fídar.

10. Sálmur.

Eag. Lifsreglur hollar heyrí menn.

Þér fem útlendír, hófum þér I heími ftutta bíd;
 Hugurínn vendi hærri fcr, Horfi á tafmarkíð,
 Enðkan úr hendi, hál fem gler, Hljóp tíðt, en
 ftóð ei víð, Þols fjorin fend og blíðan hver
 Þíftaft á hmfá hlíð.

Hvad er vort fjor? Eitt fólíad frá Feíft
 burt og fullí nýft, Eða vor fjorin heídurs há?

Hjól, sem reifandi sýst; Hvat andlegd gjerir,
utan þjá Elstendur sína víst? Besslysta snorur
ffotrad fá Fót vorn, þá meintum síst.

Vor sjálfis tilfinning vottar að Valt heims-
ins geingid sé, Huggun stammyinu og hvífulk
það, Sem hrindi andstreymi; Sannann gledinnar
samastad, Söma og andlegt sé Viruumst, ávinn-
um, gott sérhvad Gjaruan látum í té.

Gudræknis ljósi gaungum í A gotu vegferd-
ar, Svo mætti hrósa síðar því Sérhver er
trega þar; Einsog vér ljósum, náð Guds ný
Nálgast ofs fegri þar, Sem indirósin solva fri,
Frjó og dýrdleg blómstrar.

Drottinn! þíns Anda ljós ofs ljá, Svo
lærum sannleik þann: Að heims velstand og
heilinn flá Hjadnar sem vatnsbólun; Heims tál-
dragandi síst frá, Fadir! leid sérhvorn mann,
Réppum á landid þreyða þá, Þar er vor full-
sælan.

11. Sálmur.

Sag. Verði atid hvad vill minn Gud.

Ef vér hefðum það trúartraust Til þin, vor
Fadir blídi! Að þú ofs hjálpir efalaust I öllu
lífsins stríði, Hvort kvöld vér þá Hvíluð á

Hugróir sofna mættum, Una því hér Sem að
ofs ber, Dg engum kvíða þættum.

En hvorsu trúin veiklast vor, Þér mögllum
þrátt og viljum fyrirsett eðli feta spor, Fodur
vors ráð ei stíljum; Þú kristni vin! Þitt veika
skin Það er þokustí, Meðan vautrú, Ef meglar
nú, Mót gæði synd þá deygir.

Þóðad kveinandi hjerin þin Klagir óþolinn-
móður, Eins vottar Drottinn ástverf sin Almáttf-
ur, vís og góður. Mótlati hér Þú másté ber,
Minnstu þá fyrri tíða, Hvorsu að hann Þér
hjálpa vann I hrygd og freistni stríða.

Gud þesur fleiri gæð þér Gledi- enn sorg-
ar-daga, Dg huggun þegar harmadir, Svad
ertu þá að klaga? Hans miklu náð, Dg þéllagt
ráð, Hans forsjón staltu þrifa, Fúsliga nú I
fastri trú þel þig þinum alvísá.

Gað svo þolugur gotu þá, Sem Gud þér
fyrirsetti, Eyo hann þig kveldi efsa á Eyllifri
huggun metti; Anægður þíð, Því stundar stríð
Stansar, en fríður kémur Með sigurþrós Dg
sælu ljós, Sem alla hrygd burtnemur.

12. Sálmur.

Þag. Syndugi maður hjá að þér.

Hvor sem réttkristinn heimi í Hyggur að sínu

ráði, Hann gætir að og hvarar því, Svartil sitt lífi þáði.

En af þeirri ihugan hann Sugóflum tak-
mork velur, Heimfins þéðoma eðki ann, Umsjá
Drottins sig felur.

Arassoldi og lífsins leingd Litid fullkomnar
manninn, Nema dygd sé við timann teingd, Og
tignist lífið þanninn.

Þó aldurs verdi árin fá, Ef þau dygdirnar
þrýða, Erú betri enn sunur þá Illa brúfud,
sem líða.

Bellyst, makt, andlegd sýr of þrá, Fallvalt
það reyna margir; En dygdirn hvílir uppveist á
Eylifu sáunleiks þjargi.

Bygðar stynsemi allar á Dffirnar þinar
veri, I meðlæti og þungri þrá, Þig sem rólegan
géri.

Að þíun standi gíf þú gaum, Gott skalt og
nytsamt idja; Tak þará vara: tíð er naum, Trúur
mátt því vafa og bíðja.

Saklausrar gleði heimfins hér, Þógliga
skyldir usða, þaða Guði, sem gífur þér Gleði
og sorg til bóta.

Þá vér brúfum rétt þenna heim, Þegar
þvor af of þreitir Eptir réttvísun reglum þeim,
Sem réttvís Drottinn veitir.

Of þeimfins lukan úthlutud Enga þeill

sanna veltir; Samvizla hrein og fátt við Guð
Sannkollud farfæld heitir.

- Sýn því guðhræðslu vissan vott þ verkum
trúarinnar, Með því: öðrum að gjöra gott, Og
gæta skyldu þinnar.

Sæll verður hver, er segja kann, Samvizku
frjáls af þínum: Guðs míns bódum og gégna
vann, Gagnadist bræðrum mínum.

Velbrúkuð tíð er heilla hnos, Himins og
sælu vegur, Guðs náð af henni aflast oss, Og
daudi fríðsamlegur.

13. Sálmur.

Lag. D, Drottinn allvaldandi.

Himins og heimins mæti Helzt er nauðsýn að
þekjum vér, Svo þaraf sérhver gæti Saman-
borið hvað hentast er; Þekking sú Fögur fræðir,
Frjöggar trú, Dygdir glæðir, Og nú Gítur
fálargæði.

Svipull er heimins hagar, Honum sem
glampa fyrirbrá, Enginn vor æfídagur Til enda
tryggur kallast má; Hræðslu frí-Slaupid þreitum,
Hraustir því Krapta neitum, Heimi í Himni
eptirleitum.

Allt einsog edlisfærri Er vor fála enn
Ulaminn, Svo er býrd himins hærrí Helðurenn

jarðarsæld flammvinn; Þekking ein Dfs þar gleder,
 Eyllif, hrein, Gudi meður, Eði nein Angur-
 send þar skedur.

Þdum þvi allar dygdir Utlendir meðan
 dveljum hér, Evi þreyðar blidheims bygdur Burt
 hédan leiddir finnum vér; Verum vel Bolid
 strida, Brádt stýr el Hrygdartida, Eptir hel
 Eyllif kómr blida.

Vér viljum svála og sedja Sambrædur vora
 i lifsins neyd, Hugga grættu og gleðja, Guds
 bodum hlýða framm i deyd; Hérvid stýr
 Haturandi, Hrein og stýr Aft ljómandi Undir-
 býr Eyllif Kærleiksbandið.

Vér þá með ljúfvi lundu Eytum þaunkum
 i himminum, Nú á kvelds náðarstundu Ad ná-
 lægjast þig, Drottinn minn! Verold frá Viljum
 snúa Beginn á Himinbúa, Skeidd þá Skunda,
 vona og trúa.

Vér biðjum: veit ofþ kraptu Veraldar glifi
 ad snúa frá, Dfs lát þú endurskaptu Arfleisd
 vorri um síðir ná; Mædu eyd, Gíf þolgæði,
 Greid ofþ leid Upp i hæðir, Þreyd ur deyd
 Þjádra naudir græði.

14. Sálmur.

Lag. Guds gæfðu þrifa.

Hinnar og heimar, Svad sem fer um lád,

Grund oll og geymar Guds úthrópa náð; Gud má gjerla finna Grasamorkum á. Allsteins óbygginnar Um hans gæðsku tjá; Mestrarar njóts um náðar vér, Nhar ótal velgjördir; Lofgjörð fljóta, Fadir! þér Færi hvor sem má.

Allt sem vér sjáum Sveima um haf og land, Ólöggt ef þess gáum, Guds lauglýsir hönd; Sérhvör sképna segir Sannleik þenna hátt; Þú, ó maður! þegir, Þaraf blygdast mátt, Þó ákvorðun þín er sú: Um þessa jörð víðfrægir nú Hans lofgjörð, og til hans trú Tendrir grandvar þrátt.

Minn andi minnisti Missun Drottins á, Eð svo ei finnst Óþaðlátum hjá; Já, þér vegsend veita Will mín sál og gæð, Herra himins sveita! Herra jörðar með! Þoldug eru verkin þín, Þald þitt hér og gæðskan skín, Eð sem ber fá ordin mín Uðurin leyndu téd.

Allt mætur augum Ertir þinni náð, Fugl, sem lopt flaug um, Fiskar, þér um lád, Einn þær miklu mergdir Mettar hvort eitt sin; Þú þaudst: veröld verði, Þard þá heimurinn; Þlís, sól, stjornur þod þitt sköp, Þendtir fjörna leid þeim hóp, Þag sérhvorn þá þlaup sitt þlföp Þerian þóri þína.

D, Drottinn anda, Alheims skaparinn! Gud ljófs og landa, Þísa fadir minn! Einn af engum skaptur Ert þú, mikla ljós! Hæðsti him-

ins fraptur! Helgra pris og brós! Medan þræði
eg mælistig, Mitt lofboædi sé um þig, Og í
þæd, nær heidsfir mig Þirgar morgun-rós.

15. Sálmur.

Lag. Kom Andi þellagt.

Þvad sem í heimi er Svifult mun finnast,
Medlæti' og mædan hver Njog samantvinnast.

Enginn sér óssi þvi, Anægju rétta Sér að
fá heimi í, Sverfult er þetta.

Í heimi þung er það Þraut og fásinna:
Leita þvi indi að, Sem ei má finna.

Minnumst hvorn morgun, þó Medþyr sé
fagur, Að þreppum ólgussjó, Aður leid dagur.

Hvort kveld oss hura ber: Húm kannsté
geymi Þæl, edur búna mér Þurtfor af heimi.

Þér sáum þaraf þrótt Í þrántum strida,
Svo verður sinnid rótt, Og sviptist kvíða.

Nær indis þrefur þnos þarma fallstrengur,
Handvorn Guds þlífir oss, Hvornin sem gengur.

Ef veginn afmældann Dstrandir stundum,
Elfum Gud, heidrum hann, Hans vilja stundum.

Etyrk oss á lífsins leid, Að letjumst eigi,
Þor Gud! svo stýldusleid Skundum-ótregir.

Til eylifs indis hjá Numnar sonum, Kristis
þýrdar sól að sjá, Samlifir þonum.

16. Sálmur.

Eg. Guds vors nú gæfðu þrisum.

Ulfir menn óska sama Ad verða farsælir, Friit
við eynd og ama, Anægdir lifa hér, Forgéfins
þó er það; Ad fullsæld andinn leitar, Sem ei
má heimur veita, Hún finnst á hærri stad.

Vors Fodurs vízka og mildi Bort edli svo
tilsjó: Ad sálin óska skyldi Eptir stadfastri ró,
Svo hún með sannri lyst Þess ædsta indis leiti
Utvöldum sem er heitid, Hvar óst vor uppsýllist.

D Fadir allra gæða Dg ædstu farsældar!
ljósvæg ofþ veit ad þræða, Billuhætt mæg er
þar, Sem dymmur dalur er; Þáttu þvi ljós þins
Anda I ljóma helgum standa, A vorum vegum
hér.

Vel til frids má eg vera, Þó vanti hefð
og aud, Vel þó hér megi bera, Þrírli, órétt og
naud; Guds vil eg gefga ráð, Uppsýlling óska
míuna A síðan mun eg síuna, Þyrir þans fods-
urnád.

Veit ofþ, Gud! styrk ad stríða, Stríðandi
hlýða hér, Glydnir ens betra bíða, Vidandi svo
ad vér Uppsýlltar fáum þær Dflir sem eptirþráum,
Dg þina segurd sjáum, Hátróni þimins nær.

17. Sálmur.

Lag. Postula fjöri Kristur þrjá.

Morgna og kvöld vér eigum að Athuga og skynja
hvad Sentugast meðal sálum sé, Sem þær hvettji
til árvæfni.

Hætta er stór að ganga greiddt Gáleysis veg,
og þeinkja ei neitt um hrosun þá, sem þenda
kann Heimslann, vangættinn ferðamann.

Dandi, upprisa, dómurinn Dregst þú að
höndum eitthvort sinn; Herrans tilkomu ei vitum
vér, Verdt er að hafa gát á sér.

Gæt þarad fristinn maður mest, Að megir
þegða þér sem best; A morgni hvortjum minnstu
þú Margsaldar þinar skyldur á.

Þú sem Guð býrkar þreininann, Þér ber af
hjarða elska þann; Glyd hans bodum í sérhvort
sinn, Sem er réttlátur dómariinn.

Lát þér ei svika þísla blund Þrigdul heims
gæði, lént um stund; Svo þú hans glanm ei
sofnir við, Sifeldt gudrækinu vak og bíð.

Með lífu gæði legg þú af líf, og allt sem
þér Drottinn gaf, Þegar hann vill og sætir
sitt, Svobdan er hans, en ecki þitt.

Fram til síðasta sólarlags Og sorta veðuris
æfisdags Att þú að vafa og víðja blíðt, Þú þig
undir lífið nýtt.

Hvor sem til enda hér er trúr, Honum er sætur banadúr, A þessum fyllast öll háleit Eyllif Guds náðar fyrirheit.

En þú, Drottinn! sem æfispör Dg árin hefir talid vor, Beizt, ad vér höfum veifan dug, Vor er náttúra bskodug.

Birztu oss því ad veita þrótt, Eyo vokum fram ad dauðans nótt; Lát þú svo náðar ljóm-ann þinn Eysa oss inn í himininn.

18. Sálmur.

Lag. A Gud alleina.

Vér meguum vera Bel medur rósamant gæð, Rífs byrði bera, Þó breittist hagsæld léd, Fyrst Gud sem sadir Forlogum síyra kann, Því náð hans það er, Sem þanninu leidir mann: Ad hann úthlutadi Öllum sem hentast kann.

Makt engin megnar Móti þennum ad síá, Gjörvalt má gægu Dg Gudi hlýdni tjá, Eins sorg og sæla, Sem oss ad höndum ber, Drottins indæla Daglega hjálp ei þver; Stjórn hans móti mæla Megum því aldrei vér.

Hann losað hefur Greinsfilnum sínni náð, Allt gott þeim gæfur, Gleði, fríð, hjálp og ráð; Morg dæmi minna Mega oss á það skir: Ad

sér til sinna Sá er í hædum þér; Himin og
 haudur linna; Hans ord þó standa þér.

Þér þannfrem vörum Bendum í himininn,
 Þig biðja þorum, Þú, alheims stjörnarninn!
 Blómga lífsbrautir, Þad beifla gíör nú sætt,
 Mýf minar þrautir, Mig ef þad gétur bætt, I
 þinu skjóli og flauti Skadlaus eg bý óþætt.

Heyr þú, ó, Herra! Harmandi bænar raust,
 Sálar sérþvörrar, Sem hefir á þér traust; And-
 varpan alla Allit með lífnarsjóð, Sem fram
 vill falla fyrir þinn dýrdartröð; Þegar eg þjádur
 falla, Þenktu á mína bön.

19. Sálmur.

Lag. Allt mitt ráð til Guds eg set.

Ekfært fremur ós ebla kann I elsku og trú við
 Skaparann, Enn opt að yfirvega: Hvorsu hans
 gæðska guddómlig, Gógunum tilfelling lífs um stig
 Leiddi ós farfællega.

Þad var skapandi Herrans hönd, Sem
 hentuga lími, fjör og önd Gaf mér af gæðsku
 sinni; I minni fæðing hann var hjá, Hásla-
 sendunum bægdí frá Med Fodur-forljóninni.

Þá eg í bernsku veifur var, Þíssi ei mér
 til þjargar þar, Hjálpin var þvörgi þjærri; For-
 eldrar unntu mínir mér Medol sem voru í þendi
 þér, Minn góði Gud ástfæri!

Þú gættir mín, þá gálaus eg Óeð sem blindur minnu æskuveg, Lífsþráð minn lézt ei bresta, Heilsu, vit, þrossa, glöðvært gíð Gassí mér og læra vini með, Hindradir þættu mesta.

Þó afbrot séu ótal mín, Þú mér ljómáð náðin þín Hefir á hvorjum degi; Þú ert að bída bata míns, Þæuir því valda Sonar þíns, Ego eg upprætist eigi.

Fyrir þans árnau er það stéð, Ad ennþá stend eg vísnad tréð, Sem hann vill sjálfur næra Með helgu ljósi þædum frá, Og hinnadogg, sem lífga má, Ego mætti frjófgun færa.

Mig þrestur ord að mílla þann Mins Guds og Jesú kærleikann, Sem æ er samverkandi, Til að leida mig los með ró I ljófsins dýrð, Sem hann mér bjó A lífs-blómguar landi.

Þvad fæ eg góldid, Gud minn! þér, Sem gassí óbediun lífid mér, Metur dýrt velferd mína; Það lífid, sem mér léntir þú, Lífsins Fadur! þér þelgíst nú, Meðtak eign þessa þína.

Eg vil framvegis idka mig I elstu, hlýðni, trú við þig, Minn, Gud og mistunari! Ego þínar náðar þelgan þag Hljóta megi um nótt og dag, A meðan þér eg þjari.

20. Sálmu.

Þag. Gef þinni kristni góðan feið.

Syrir Guds náð og Frelsharans Fáum vér hann að bidja, Hver er þá óst vorð innra manns? Að Gud vilji oss syðja Þrautum í og þeim burtríðja.

Í kvöld vér munum óskir þær Upp fyrir Drottinn senda: Að hann sé vorri hvílu nær, Srygd láti burtu vanda, Sótt og síðtan aldursenda.

Vér biddjum: Gud! oss forða frá Fátækt og sjáldóms þinum, Sem undir stinja margur má, Mænanði að trúni þinum, Dsta dauða eptir þinum.

Eptirláanganir þessar þó Þóðknast þinum að valda, Ef hjartad geymir hugarró, Högvarð og dygd margfalda, En ei krefur Gud til gjalda.

Þó vantar eitt sem vera ber, Þigtugt að ríði það er, Og Kristur sjálfur kénndi mér, Kvöl hans þegar byrjádi: Verði, kvad hann, vild þín, Fadir!

Vér megum bidja um blessun hér, En bænit þanninn laga: Verði Fadir! þinn vilji á mér, Þeiztu hvad best kann þaga, Alla mina æfðaga.

Géfi mér eylif gæðstan þín, Sem gát á

ollu þefur, Það fanna góða, sem að min Sálar
velferd útkrefur. Fodurs armi allt sem vesur.

Þessvegna bíð eg eðli um auð, Ei þrós af
veröldinni, Drottinn! veit þú mér daglegt braud,
Dygdugt og ánægt sinni, Eins og speki þóðnast
þinni.

Nær heimsins indid bregðst þér brátt, En
bugar þarmur stríður, Treystu á Drottins mildi
og mátt, Madur! sem þrautir líður; Eptir þér
þið betra bíður.

Ljósanna Þadir! lát nú þinn Ljósins og
bænar Anda Lifga vorn hug í sérhvört sinn.
Sorg þegar ber til þanda; Þífi þann ofð til
Ljósins landa.

21. Sálmur.

Laug. Greinin Jesús um græna tréb.

D, hvorsu sorglegt seglast má Sérhvors manns
lífið jerdú á, Ef frá byrjun til enda það Allt
er hugleidd og rétt skodad.

I móðurlífi mindadur Mannestju efni nefn-
umst vér, Frá hástafendum frítt ei var Föstríð,
á meðan dvelur þar.

Þegar fyrst litum ljósið dags Lifs og fæddur
vér grátum strax, Eðli neitt gétum lagt ofð líð,
Líknar annara þursum við.

Pá barndómstíðin burtuleid, Þreifsteifi þrúast, flís og neyð, A lífsins þraut vörn fíotrar-
fót Flækandi heimsins vélandót.

Ungdómur þver, en æflan fljótt Gyfur líf-
ams og sálar þrútt, Um þann vörn besta æfipart
Dís ber að læra gott og þarft.

Syud þó með aldri söfnum vér, Svo verð-
um Guði fjarlægir, Agirud, leti, draumb, ofund
með Dg ill samvizka þressir gæð.

Vér misum bæði möð og dug, Pá móts-
gánga kómur vindastug; Því meir sem annast
eigum hér, Gymdir fjolga, en gleðin þver.

Loftins um efsa æfisteid Jmsir komast í
þunga neyð; Sem úngbarn verður ánnad sinn
Aldradi þrumi madurinn.

Eði flíft þann víð gymdir þær, I heimi
meðan dvalid fær, Þyrreun lífaminn laus víð
þraut Þeggst til hvíldar í grafarstaut.

Vér þofum margir mótgang reynt; Máste
ofs enn sé geymt og leynt. Eittþvad sorglegt á
nærstu nátt, Reyðin þung edur banasótt.

Svad sem Drottinn ofs þessir geymt, Hann
fær ei sínum börnum gleymt; Vér felum ofs og
allt vort ráð A hans forsjón og vísu náð.

Miskunar Fadir! minnstu vor, Meðan vér
felum lífsins spor, Hjálpar-þursendum hend þín
vífs. Hjálpar eslaust í nafni Krísts.

22. Sálmur.

1. ág. Hver sem að reisir hoga bygg.

Lífins fótinnál ver endum eitt Eitid með hvorjum degi, En hvorn morgun er ós tilreidd Annad á þessum vegi; Uppvaknadir því ættum strax Ad undirbúast þungann dags, Eyo midur bolid beigi.

Dvidbúnum er harla hætt, Hreggslur ef yfirbynur; Dags mæðan lífa gétur grætt Gálausann, Kristni vinur! Húsid grundvallad þessu á, Hvasvindur eði fella má, Hitt, byggt á sandi, hrynur.

Billuhætt mun þér verða tíð, Barbyggðin lann að dvina, Nema Guds Andi' og ord hans blíðt Upplysi sálu þina, Eyo gætir þess er gjöra ber, Gjörvált þitt áform Drottinn sér, Hann styrkir fridsmennu sína.

Adgæt þú fagra ordu þá, Sem er í náttúr- unni, Guds fullkomleika svo þar sjá I sinni birtu kunnir, Af þessu sér þú hátign hans, Hrósa því verkum Skaparans Af hjarta, hönd og munni.

Hann mun án efa hjálpa mér, Helzt þegar mest vidliggur, Náttugur göður aldís er Eftunn- ar Fadir tryggur, Sem þesir mig svo leingi

leiddt A ljóðsins braut og mér tilreiddt Huggun þá
eg var hryggur.

Þegar eg synda gotu gæð, Guds ást og
þolinmæði A ljóðsins veg mig leiddann féð,
Leidréttast svo eg næði; Kærleifi hans í Kristi
er Kraptur til sálhjálpur mér, Gjörvell mín
sár það græðir.

Sál mín! þinn Herra horf þú á, Hans líf
í gegnum flöda, Hann ofansliginn hæðum frá
Þreif þig af dauðans vöðva; Ad hans upprisu
gæt þú gjör Dg guddómligu himnasor, Evi
fetir braut hans vöðva.

Þetta daglega þánkafar Þrótt í freistingum
gæfur, Eflir til bygða æsingar, Armæðu nidur-
kæfur, En vér þá glæðir þessum hug Til himins
med andlegt flug, Hvört kvöld, það naufsyn
krefur.

23. Sálmur.

Æg. Nú bíð eg, Gud! þú náðir mig.

Ef vér sannfærðir erum vel Um Guds vísdóm
og kærleiks þel, Eðert heimaból oss ætti þá Ad
aula stránga hugarþrá; Svad gagnar sorg og
möglid manns Mótí ráðstofun Skaparans?
Segjum heldur, þá hrygdin stér: Hirdtu mig,
Gud! sem lítar þér.

Þér sjáum ei vörn sanna þag, En sjáum þó um nótt og dag Elsku, náð, viðbóm, almátt þinn, Allsherjar Gud og Skaparinn! Þ heimsins fjöðrn vér horfum á Heilaga speki og reglu þá, Sem um náttúru heilan þring þér við oss blasir allt um þring.

Af hugleiðingum þessum því Þaunkunum loptum hæðir í, Til Guds sem ræður himni, heim, Og hvörri sköpun, er þér í þeim; Eg er þans verk í þeimi þér, Hann mun því eðligleyma mér, Heldur sem fæðir hjálpargjarn Handleida mig sitt elstada barn.

Hann með alskýgnu auga sér Og eyra þeyrir þvad sem sér, Máttugur, góður Gud er það, Sem gættir minum þögum að; Af þessu þverfur kvíði lífs, Skvífnar laungun til þetra lífs, Og vonar ljós sem gledur gæð, Því Gud er þér í verki með.

Um æfi mína árla og seint Eg þessi þína missun reynt, Fæðir ástærri! fel mig því Þorssjónar þinnar skanti í, En þid: að þá mín þlesir ljós, Þúir mig undir þédansor, Þin lífnar þond mig leidi blíð Þ ljófsins þýrd, nær endar stríð.

24. Sálmur.

Dag. um dauðann gíf þú, Drottinn! mér.

Þorir lífótimar flýta fer, Sem fugl eda vatna-
straumur, Hver dagur flundar áfram er, Endar
sem lídið draumur; Nr, tíðir, stundir, alda
mergd, Ad eylið þraba sinni ferð; Udgæt það,
maður aumur!

Þó endir heims og umbreiting Eði sé
máské nærri, Daglega samt oss dvelur fring
Dauðinn, sem ei er flærri, Hann er dauðligum
dulinn víst, En deyðir þegar varir sízt, Bid tíð
og tælisæri.

Þegar vér deyum, æfin er Endud og burtu-
suúin. Þor náðarstundin horfin hér, Helgunar-
tíminn flúinn; Nema vér þesum hugarþel
Greinsað fyrri og tilreidt vel, Þá er oss blefsun
búin.

Margur sem litur morgunfól, Má þó ei
daginn enda, Heldur ad Drottins dómastól Dval-
alaust skal hann venda. Ef þú til reiknings nú
í nátt, Náðugi Gud! mig kallar brátt, Hvar
mun eg hræddur lenda?

Eg fell til þinná fóta, minn Fadir missun-
arríki. Fyrir sannhelgann Soninn þinn; Sem
andar lemsur mífir; Þrandi trúar andverp

manus Alltur náðin þín og hans, Þol hjartans
burt svo vífi.

Mér er dulid hvort fæ eg frest, Ad sela þér
miun anda, I kvöld því vil eg byrja best Bænir
andláts ad vanda. Þæg mér af náð! eg fegin
sý Fadm þinn og Jesú stjólid i, Mistun send
mér til handa.

Þenn þú ad telja, minn Gud! mér Minar
þvíssu stundir, Helga mig best og hæfann gjör
Hédansfor mina undir; Daðans umþeinking
sifeld sé I sálu minni vakandi, Allt framn ad
essla blundi.

25. Sálmur.

Eg. Séf eg mig allan á Guds míns náð.

Þiljir þú maður æfast i Umþeinking daðans,
gæt ad því: Hvörfu allt stundlegt hvítult er,
Snigur og hver, Sem til burtferðar bendi þér.

Þér sjáum hértíll atlot oll Um hvífulleifans
stodunarvöll: Ad um náttúru allan hring Er
esó um kring Orðuleg speki, en umbreiting.

Þér þræðum lífsins ending ad, Þú fær
náttúran vitnad það: Þindurinn, stýin, vísnud
blóm, Þatnsbóla, hjóm, Og ótal fleira einum
róm.

Daðans nálægð vér sjáum sýtt, Samt skul-

um deya, það er víst, Hefir þú geymt of þess helz-
arsótt, Herra! í nótt, Veit þá að deyum vel og
rótt.

Unni of þess, Faðir! ást þín blíð, Að endurs-
kaupa vora tíð, Og bæta það sem brutum vér,
En búast hér Undir dauðann, Sem brátt að ber.

Veit þú of þess, Faðir! veifum megn, Balði
dauðans að stríða gegn, Lát of þess þann vísbóm
læra hér: Að lífið þver, Eyo gaungum framm
sem forsjálir.

Blessa, Drottinn! vort bænalval, Børn
þín í mistun að þér taf; Þú sótt og dauða send
of þess líð, Samvízku fríð, Eyo gladir skiljum þess
of þess víð.

26. Sálmur.

Dag. Eyo sem fyrr sagt er frá.

Gledjumst víð gæðstu þá, Guði sem kómur
frá; Daglega hér í heimi Hans mistun til vor
streymir.

Himin, haundur og sjó Hann til gagufemda
bjó, Nýtsfemi, and og indí Að sérhvor madur
fyndi.

Hann gaf of þess hæsa sál, Hefrn, sjón, ilm
smæð og mál, Að nýbta náttúrunnar Nærandi
gledibrunna.

Vér megum glebja gæð Guðlegri reglu með,
Til hags og harmabóta Herrans velgjörða njóta.

Heims gleðin hvíful finnst, Hún flýr þá
varir minnst, Þú hluti hvífullynda Hjartad má
því ei binda.

Festum 'ei hug við heim, Helður á gæðum
heim, Sem eru ævarandi Á Guðs fagnadarlandi.

Hér er útlegðarland, Lærdóms og reynslu-
stand, Vér svo hér vel tilreiddir Verðum til
himins leiddir.

Ef heimfins hagsældir Hverfa, sem glöbdu
fyrir, Anægðir alla daga Eðli megum vér klaga.

Ef vor sál óþauðlig Öffast þú bindur sig
Þú þad hverfula í heimi, Hina eyllifa gleymir.

Þróffólans æfing í, Strúir finnumst því,
Ós þar Guðs lög að læra, Og lífa ávort særa.

Fullsæld ei finna má Fallvaltri jörðu á,
Hún er í æðra heimi, Hugur vor þángað sveimi.

Óf þú, ó Guð! að vér Gétum sem rétt-
krístinir Fundid vort fædurlandid, Frjálsir við
reynslu standid.

27. Sálmur.

Laq. Einn Herri eg best atti.

Heims lán og hagar blidur Hjarta vort gétur
blekt, Svo vér þad ræðjum síður, Sem ós er

naudsþynlegt, **U** til vors ædsta besta; Aftundum þvi sem ber: **I** þófi hjartad festa **V**id höfðsins vefsældir.

En vér elftum þó betur **D**stodugt heimsins glis, **E**nn hitt, sem andann hvetur **T**il heilags indælis, **R**aldsinni þaras sveifist, **R**vidi vid dauðans þin, **T**ráin og vonin veikist, **V**arhygdin fanna dvin.

Guds ord og egun blida **D**ftum vér litils þá, **H**verju ofs ber ad hlýða, **S**vo hverfum illu frá; **G**ætum vor, góðir brædur! **V**égnum vors **F**odurs raust, **H**eimsblóminu blifnar flædur, **V**indum ofs vid hann laust.

Látum vorn hug til hæða **H**eldur upplyptast nú, **T**il **G**uds og ædstu gæða, **G**læði þad vora trú; **S**érnum ofs þura lysti, **H**vad stór sú vegfemd er: **V**orn **G**uds en brædur **K**risti **B**lódkeyptir erum vér.

Eg vil med hegðan **H**reina **H**öfsins á jorðu gå, **K**éppast eptir þvi eina **J**udi, sem vara má, **G**ud allrar gæðflu brunnur! **G**éf þartil frapta mér! **B**anmáttur minn er kunnur, **M**áttugi **F**adir, þér!

Eg vil med adstod þinni **A**thuga dauða minn, **B**úast vid burtsfor minni, **B**est ræssa vilja þinn, **Þ**á hugar mig ei mæða, **M**edlætíð tællir sít,

Dauðinn mun hvorgi hræða, Harmur í gleði
sýst.

28. Sálmur.

2 ag. Gud miskuni nú öllum oss.

Ahyggja vor og ángur það, Sem eyðir hugar
fæti, Kemur af því vér kvíðum að komast í
þungt mótlæti, Með hvorjum degi hurum vér,
Guldar þjáningar bíði, Sorglegum dæmum sofn-
um hér Saman í þessu stríði, Þrefaldast þá vor
kvíði.

Hversu róligir lifum vér, Ef lífs umsorg
ei bærum, Nema um það sem nálægt er, Náð
Guds og stjórna einstjarna, Afhendtum gláðir öll
vor hjör Dóld og nærverandi, Ef hans veg-
leiðslu gættum gjör Gógunum neyð óteljandi, Til
gleði opt frá grandí.

Ó hvílit blygðum ber oss nú, Bér breittum
sávislega, Náðar tíð eyðum, Sveimar sá Í sorg-
num burt og trega, Því kvöld og morgna kvíða-
fótt Kvelur vort höld og anda, Um hjartann
dag sem dymma nótt Drýggjum bál oss til handa,
Það leidir lofs í vanda.

Oss er sávisum einfaråd Ad því framvegis
gæta, Hversu vors Föðurs holla náð Handleið-
slu veitir máta, Og vorum grát í gleði sýr,

Þætum að þessu fremur: Sonn trú á Gud þá
 sæld tilþyr, Sem vora hrygd burtnemur; Skin
 eptir stárir lémur.

Eg vil því treysa uppá þinn Almátt og
 gæðstu þína, Jesú fríðþægdi Þadirinn! Sem far-
 sæld eflir mína; Ráðstosun þin er réttvís öll,
 Rád þú lífskjörum mínum, Mær er þin Fodur
 höndin höll, Hjálpa frá andar þínum Sál minni
 og þjónnum þínum.

29. Sálmur.

Lag. Dúnga mín of hjarta hjóbi.

Hesdi ecki Herrans mildi. Hentuglega stjórnað
 því: Að vinstapurinn vera stýldi Þor á meðal
 heimi í, Sorg þungbærri, Þ veröld væri, Þoda-
 leid og mæða úþ.

En þó besta indis njótum Afríkustu vina
 hér, Þarsæld ecki fulla hljótum Né fólsvalausar
 gláværdir; Vina gengi Gledur ei lengi, Guds
 vinfengi aldrei þver.

Vinslap Guds og ástaranda Þ aðalfrapti
 finnum vær, Þegar ber of hrygd til handa,
 Himin sendur lífnarblær Þjartad kætir, Þrygd
 upprættir, Helga frapta sálin fær.

Þor himnessi vinur góði, Þegleidflan er
 blesud þin, Jesú Krísti, kæri bróðir! Kærleiks

eldur þinn ei dvin, Þitt gæðstu ljós, O Gud-
dómsbrósi, Gægunum vorar sálir flin.

Virztu mig í vinskap binda Þú þig Gud
og Jesú kær. Gíf eg forðist saurgun synda
Svo eg verði þér ástkær, En í naud Og einkum
dauda Elstan þin mér ljómi stær.

Adstod vina þegar þrýtur, Þin er hjálpin
ollum nærst, Þú ens þrelda hróp álitur, Hug-
unar anda birtan glæst Sundrar döðvum Sorga
móðva, Svo vegmóðum ljósið sæst.

Medan fánginn má eg bida Midt í fjotrum
reynslustands, Sjá mér orfi ást þin blíða Elst-
ugéð til sérþvers manns, Us vör þryðumst Allir
síðan Góða starti kærleikans.

30. Sálmur.

Þag. Þadur vor! sem á himnum ert.

Son Guds frá himna þæðum sté Heillir, ad
færa jördunni, Og leysa oss af andar neyb,
Dpnabi svo til himins leid, Forlífun gjordi fyrir
oss Þressarinn, þegar dó á kross.

Hans líf og kénning heilagt var, Herrann
sins Þoburs imind bar, Med sinni breitni sþndi
hann Þá sennu bygg og kærleikann, Af elsku
lét hann líf og blóð; Þærum því kærleiks verkin
göð.

I líffins bóli og biturleik, Frá braut mann-
 elstu hvörgi veif, En midt í dauða mestann hann
 Monnum anglysi kærleikann; Elstum því Krist
 af innstu rót, Janbyrdis rækjum kærleiks hót.

Vér eigum, Jesú! Iðst og leynt Ad líkfast
 hér með stund breint, I elstuverkum þeim á
 þeckit Og því sem ofs er mögulegt Stundum
 hvor annars heill og hag, Hugásta bindum
 samfélag.

Sannkristian vinur! þecktu þinn Purfandi
 suanda bróðurinn, Sonnum fúslega gjör þú gott,
 Gudi sýu þenna hlýðnis vott, Vid tækisæri þetta
 þú Þinum Frelsara líkist nú.

Leita þú hans er líður þin, Ef leitad gétur
 hann ei þin, Svo Frelsaranum fetir nær; Far-
 sældar þinnar aldin grær, Þegar þú ert í hendi
 hans, Helgrar mannelftu blómsturkrans.

Fogundur svo hér færif víss Af fyrirheitum
 Jesú Krists, Þegar allsherjar þingi á Þig
 ávarpar í mildi sá: Gladur kærleikans gæðst
 þú sig, Gladdir, faddir og flæddir mig.

Sjá hér þá dýrd, sem Gud mér gaf, Gled
 þig og fagna þéðanaf, Minn trúi þíu! sem
 treystir mér, Tak vid launum, sem hét eg hér;
 Þú gættir bodorðs Guds og míns, Gaf tinni
 fogund Herra þíns.

31. Sálmur.

1. ág. Þátt sýngid Drottai hæðsta lof.

Nær vér upphefjum sálarfýn Ad sjá vor sporin
gengin, Forssónar ljós þá stært ofs skín, Sem
fluggi fylgir enginn; Eins um þírna sem blómst-
ur braut Blesðunar geislum þad útstaut, Dvísou
þám þó hvíldi Yfir því sem var ákvarðað, Al-
víska Drottins huldi þad, Uns að anglyfsast flyldi.

Dþolinmóðir mundum hér Medlætis þaga
þida, Ef þá fyrirframt vissum vér, En volæðinu
þvída, Mæðan, sem þræddumst, mundi þá Med-
lætis þirtu slyggja á; En Gud af gæðstu sinni
Svo hentuglega hér um þjó, Ad þógvært gæð og
sinnisró Sauntráud sála fýnni.

Lof sé Gudi, sem leyndi þeim Lifs tilfellum
afmældum, En ofs til besta hér um þeim Harma
þlandaði sældum; Alvíska og gæðska guddómilig
Gleggliga þéri tþáir sig Rákvæma vid ofs veila,
Sem þvorutveggju þulin lét Hamingjunnar og
þorgar fet, Svo þyrftum síður stéila.

Þvor sem vill yfir lífsins leid líta nokud
tilþala, Hann sér Gudsáft í allri neyð Yfir sér
jafnan þala, Andstreymi þad sem mæðði mest
Medal var ofs til þeilla best, Þér þryðdumst
víska þýrri, Saunfærdumst þrátt, en sáum hér
þorga og gledi verkanir Undir Guds umfjón þýrri.

Drottinn! þín verk eru dásamleg, Þýrdlegir allir vegir, Sem þú mig leidir lífs um stig, Þof þér minn andi segir; Kærleif og vísdóm þeði eg þinn, Þér eg fulltreyfði, Herra minn! Gís eg framvegis fái Andlega krapta, meðan mín Mælda lífsgatan eði dvin, Og lofs þitt auglit fjái.

32. Sálmur.

Eg. Rís upp mín sál að nýu nú.

Sú sálargledi ágæt er Í heiminum að megum vér Ahyggju allri lasta Uppá vörn Gud, Í allri naud, Alvísann, máttugasta.

Vér fáum annað þarmed þeðt, Þetta sé lífa naudsýnlegt, Því vorir kraptar veikir Orka ei þar Til ununar, Sem audar heillir sveikir.

Ímindub hnos þér fýsumst fá, Fínst oss litid um gæfu þá, Þegar þún þó er fengin, Svo annars brátt Vér óskum þrátt, En undum því ei lengi.

Samt eigum vér með dygd og dád Daglega vort að efla ráð Til heilla oss í heimi, Guds alvísan Svo gjordi mann Gladann í lífs andstreymi.

Það stríðir ei þíð minnsta mót, Að mann-

estjan af innstu rót Sin fjör og hag afhendi
Honum, sem sér Þad hentast er, Hver ofs í
mistun bendir.

Því vér fávísir þeckjum sýtt Þad ofs til
sannra heilla snúst; Verdt er þá vors að gætum
Drotugleifs Og edlis veifs, En ofs með varúð
lætum.

Fyrst ófullkomin erum vér, Ablvana mjög
og stammshnir, Sú vonin sigri þrautir, Að
mega þá Sig fela fá Í Fodurs blida flauti.

Rádstofun Guds er réttvís öll Mædi svo
krístin þjóð gjörvöll Þó eg hans ráð ei þeck;
En gloggvar má Þad sidar sjá, Sem eg nú
stynja eði.

Hann sem vill andann þessja mínna Í hinna
dýrd og fegnudinn, Þá lífsins bondin bresta;
Hans mistun hér Mun hjálpa mér, Hann vill
mér allt þad besta.

33. Sálmur.

Lag. Þadur hjóanna! lát þá mér.

Mannanna sæla mesta er, Medan á jördu
dvelja hér: Að þeckja rétt og rækja Gud og
Jesum, sem gjöra ver, Guds bylli eptir sæfja.

Hértil útheimtist einka væn Audmjól, þreins-
stílin, trúgöð bænn, Sem vorn sameinir anda

Þú Jesum, líft sem greinin græn Á göðu tré má standa.

Þvort sem eus kristna þræða sál Heilög talar sin bænarmál Þ sæld edur sorg þingbærri, Þudgud med trú hans ond forsjál Þmiudar Gud sér nærri.

Já, hann í Gudi gleður sig Þú gæði lífsins margfalðlig, Sem hann med bræðrum þýttur, Þetar glæður sinn fótastig, Uns sárin brautin þýttur.

Guds náð í Kristi auglýst er, Af Jesú kunning þeckjum vér Guds vilja ofs til góða; Þmetanlegar ástgjafir Þllum hann vill framþjóða.

Þér þeckjum rétt vorn góða Gud, Ef geymum bod hans þsaurgud Og þelgri leidsögn þlýðum; Sú eptirláagan upptendub Þubæl er sálum þlíðum.

Sú þecking er til þæðsta þags, Heilags iudis og sálar gagns Þér og í öðrum þeimi, Þeidir til sælla samfélags, Sem ofs eplifðin geymir.

Þér munum þetur þeckja þar, Ad þecking þonn á Gudi var Eylifs lífs aðalþómi, Sem þá fóronar salirnar Sigri á efsa þómi.

34. Sálmur.

Þag. Þs lát þinn Anda styrkja.

Þvor sem vill að þvi þyggja, Þvad lukan fallvott er, Sá þarf eði að þyggja Þrd þau, er Þóses tór: Þegar vort líf þ líómar þest Er þad erfði og mæða, Þubælid þvikult sést.

Af þvi þaublegur enginn Þhultur þvila má Þ lúðu stauti lengi, Þjó þennar þyrirþrá,

Því mótgánga blæriun blés á þad, En vér með
sorg þíð sama Sáum brátt útsloknad.

O hvorsu volad væri Bort lífid hér á jorb!
Ef ecki ennur hætti Umbyggja væri gjord Fyrir
ofs, þegar fjorid þver, En vér eigum í vændum
Eyllifar farsældit.

Jesús af hæðstum hæðum A þandur ofan
síe, Með ljós af guddóms gæðum Geisla þess
útbreiddi, Svo andar myrkur sýðu síðott, Upp-
rann þá indís dagur Eptir stammdegis nótt.

Oss birtist í því ljósi: Ad vor hververutíð
Fallvoltum heillum hrósi, Hér sé mæða og stríð,
Undirbúnings og barudóms stand, Uns vér fulls
orduir flýgjumst A fullkomunur land.

Ef vér af anda hreinum Adhyllumst ljósid
þíart, Dofnum ad bygdum einum, (Dygdin er
sálar stari) En villumyrkra vegum frá Flyum,
því leid sú liggur Landið forsmánar á.

Vér sáum framur stobad Fodur vorð fær-
leikann, Eins meðol oll, sem stoda Oss til ad
þendla þann Eyllifa sanna sálarfríð; Vér styns-
um og ad varast Bodastraffs afgrunnid.

Fyrst Gud oss helgad þessir Hreinum sann-
leika í, Og ljósid góða géfur, Svo gaungum
eptir því, Skulum vér trúir stunda þá I þeirri
blíðu virtu, Þíartleika hans ad sjá.

Vér viljum gjarnan ganga Þann greiða
ljóssins veg, Forðast ad seta þinu ránga, Svo
fodurnad dýrðleg Váti oss sína líft og sól, Krýnda
með sigurkrösum, Kríngum hans veldisstól.

35. Sálmur.

Með sama Lag.

Karleikans bodord blíða Vér oss jafnan ad

gá, Og hérmed Guði hlýða, Sagur vor eflist þá; Andar og lífams meinin manns Græða eigum sem gétum, Gauðingum spor Frelsarans.

Hann sem húngrada metti Og heilsu veikum gaf, Hann lífnarhönd útrétti, Hans verum draup útaf Andligt húnang, sem ord hans var; Það eyddi manna meinum, Monnum til blefsunar.

Þiljít þú, kristinn vinur! Vera sem Lausnarinn. Þið þann, sem veitur sinur, Þannegna bróður þinn, Skaltu með hugarljúfri lífi Hans andarbolid bæta, Og byrja það sem fyrst.

Ef hann vedur í villu, Vertu hans uppþing, Þend þonum brátt frá illu Með blidri áminning, Og þinna dygða dæmi best; Þinn þetta viturlega, Þiltur svo leidrættist.

Klæd nakta, sed þinn svánga, Ef svoddan megnar þú, Þát grættann sögnud fanga, Þráviltum aptursnú, Þát hér sem fleirstum lífi í té; Svo ertu sannur kvistur A sjálfu lífsins tré.

En þegar þú ávinnur Þinn bróður kærleik með, Unaðsend ond þin sinnur, I anda fær þú sed Þelþóðnan Guðs, er stært þér skín, Þegar vendir frá vöda Þeifstóðdum bræðrum þin.

Sæll ertu, sem þér temur Svoddan lífs athafnir, Uppstéran eptirkémur, Þudæl verður þún þér, Þegar kærleikans fylling fær I sambúð sann-þeilagra, Sölu réttlætis nær.

36. Sálmur.

Þag. Þeldur sé Guði þínum á.

Þott tré, þrottid af göðri rót, Þóðum ávort.

um safnar, En þurt og vínd þarómót Proffast
 eðli né dafnar; Góður maður þann gróða ber,
 Sem Guði fær og monnum er, En illur frjófg-
 án helgri hafnar.

Sé hugarfarid þreint og gott, Þrein dygdin
 af því kómur, Illt hjarta þynir vondskuvott,
 Þerkin meingjörn sér temur; Hjartans röt ber
 að betra fyrst, Blöð og greinir svo fullkómnið,
 En blómsturkransinn virtist fremur.

Þegar heilagur þurannir Þug vorn og sál
 uppljóma, Krísti andi er kominn hér Með lær-
 leifs helgðóma; Tendrum það ljós og andans il
 Þvertina það styrkir til Mikils þrossa og meiri blóma.

O Jesú! lærleifs andi þinn Upp vorar
 sálir fylli, Að elsta sonn og eindrægnin Utbreiddist
 vor á milli, Svo dygdablöð og blómstur þrein
 Þest þrýði hvoru þinn lærisvein; Þeit oss þina
 þjálp og þylli.

37. Sálmur.

Lag. Hjarta, þánlar, þugur sinni.

Þáttúrunnar niðurröðun Þærsta gloggt oss
 minnir á: Að sérhvad þarf i sinni stöðu Sína
 meðþjálp öðru frá; Ef þad jarðar ávertir Þiga
 vel að dafna hér, Ljós, regn, ilur, loptid læra
 Þiðfemd verður þeim að fara.

Eins þvor stépnan aðra stýður Og eðlis-
 þodi þlýðir því, Sem Guð lagði sjálfur niður
 Sinnisfarid hennar i; Af því þann frá upphafi,
 Þlvis, mildur loggjafi Þlesða þanninn verk sitt
 vildi, Þiðhaldað svo gjörvalt stýlði.

Stýldum vér þá stýnsfemd gæðdir Stýlðir

Þessum lofum frá? Í Guds þekking fyrst upps
fræddir Fáum þó hans vilja sjá; Öllu fremur
eigum vér Og erum þartil skapadir: Ad styrkja
hvorn sem stöðað fáum, Stodugt þeirrar skyldu gáum.

Drottinn árfa svo tilfetti, Ad sérhver annars
þyrsti lid, Og brædra höndin byrði létti,
Bræðralag svo hældist við; Undirgefni eiga þá
Þjármennum hlýdni tjá, Þádir þaraf farsæld
hljóta, Hver þarf annars lids ad njóta.

Sérhver fær í sinn standi Sameinlingar-
bandid styrkt, Sé hann fleirum samverlandi, (Svo
er Þungann fyrirgjörð), Það sem einn ei meгна
má, Þargir fraptar unnid fá, Allir limir eins
líkama Eiga hjálpa til þess sama.

Húsféttirn, valdsmenn, fræðifébur, Fúslega
gæti þessu ad, Þædi hjá og börnin meður Best
hugfesti lofmál þad, Sem kærleikans Gud oss
gaf, Gagnid vort þar spreittur af, Sérhver eptir
sinnu megni Sinni þorf og skyldu gegni.

Lát oss, náðarfulli Þadur! Fyrst hér nidri
sameinast, Af elsku til þin upplifgadir, Ástarstrengi
bindum fast; Leid oss, Herta! los til þin, Þósd
kærleiks þar sem stin, Hvar vér líkir þimins
öndun Helgunn tengjumst ástarþöndum.

38. Sálmur.

Sag. Þú eg enn daginn léttu hjúmi.

Kristur lífir, sem lézt á krossi, Og leysti menn
frá andar neyd, Sinum trálýndu þimins þrossid
Herrann keypti með sinum deyð, Fyrir Guds afl
og almátt sinn Uppreis, Þad greinir ritningin.

Áldrei vor sol í austri fegri Ardegis gaungu

þóf svo fyrir, Þú tilburði tignarligri, Hvorn trúnaðar mikla þínnefni, Sem þú réttlætis sólin þreini Sæl reis af grof og dýrðleg stein.

Fyrst Jesús er af grof útgenginn, Góðin er skuldin syndugs manns, Öllum Guds náð og fædur fenginn, Fyrir krossdauda Lausnarans, Réttlæti Guds er fullnægt, fyrst Fadriinn reisti af dauda Krist.

Upprifa Kristis í annann máta Gylur og og styrkir vora trú; Allir sem honum hlýðu játa, Hans orðum mega treysta nú; Eg er fullvís ad sá er sá, Sem þeim grundvelli byggir á.

Í þriðja máta gleði gefur Guds börnum Jesú upprifan; Því ut dýptinn hann upphesur Hold vort og endurlífga kann, Til þess ad sálum sameinad Sælu eyllifrar njóti þad.

Þitt hold mitt veifist, þnigt og rotni, Þreinsad einungis verður þad Þrá jarðarsaur, en síðan Drottni Þingur þris helgann forklarad, Þptur vid andann samteingt sinn, Samverfa bæði fullkomin.

Dandans sigrari, þannuleiksmunnur, Syndu kvittun og ljósd manns, Ert þú, Jesús! vor áste arbrunnur, Upprifa, Af og veggjend hans; Þin undravérda upprifan Dræf stáðfetur þannuleik þann.

Mílli Þressari! minn og þinna Mannanna þeill og lífgjof lær! O þú, þrennburður framliðs iana! Þagna vil eg þeim degi, nær Af dýptins vekur dvala mig Þýrðlegur gjör og þrifa þig.

Undir þitt veldi allt sig þeigi, Englar, menn, sképurr, þimin og jörð, Þelgar los-róma þorpur segi Þeimsins Þressara þadargjörð; Allsþerjar Drottna Drottinn! Þer Þýrðiu med þinum Fædur þer.

A m e n !

Þtirmáli.

Þvornig þessir Hugvekju-Sálmur eru tilkomnir, þessir Þesfundurinn í formálanum sannlega frá sagt; en orsökinn, hvarstyreir eg fór á flot vid hann ad taka sér þetta yrkisefni fyrir hendur, var sú, ad eg vildi ad styreir almennings augu og álit læmi eitthvad, sem lýsti þessum gáfumanni, sem, þó kalladur sé ólærdur og ólesinn, eðki mun þurfa ad standa á baki allra, sem lærdur eiga ad heita. Eg þuradi líka, ad þykja mundi merkilegt ad sjá andlegt Sálmastafn frá þess manns hendi, sem eðki þessir verid til menta settur, þvornig hann í þaunkum, ordfæri og meiningum læmst jafnsidis morgum Sálmastáldum. En samt er adalaugna mid mitt med því ad halda fram þessum Sálmum, ad þeir, sem þó sýngja eður lesa, sýndu í þeim Hugvekjunum samsvarandi uppvakning og upplýsing til sálarheilla.

Utskálum þann 8 Octobr. 1837.

S. B. Sivertsen.

